

ЗМИЈА МЛАДОЖЕЊА

Била једна сирота жена која није имала од срца порода пак се молила Богу да јој да да затрудни макар змију родила. Бог јој да те затрудни, и кад доде време, роди змију. Змија како се роди од мајке одмах утеце у траву и нестане је. Сирота жена једнако је жалила за змијом и плакала где јој Бог испуни жељу те роди, па јој пород побеже незнано ни куд је ни како је. Кад тако проде двадесет година онда змија доде и проговори матери:

“Ја сам ова твоја змијица што си ме родила па сам од тебе у траву побегла; сад сам, мајко, дошла к теби да ми просиш у цара девојку те да ме жениш.”

Мати се обрадује изнајпре кад види свој пород, али се одмах забрине како би смела она за змију и у својој сиротињи просити у цара девојку! А змија јој опет реце:

“Иди мати, не премишљај ништа, јер знаш да су свакој девојци врата отворена; а ако ти је баш цар не да, не ће ти главе узети. Макар ти шта цар казао, кад се вратиш не осврци се док нашој куци не додеш.”

На то се она склони па поде к пару. Кад доде у царев двор, слуге је не хтену одмах пустити пред цара, а она се стане молити и тако је једва пусте. Кад изиде пред цара, реце му:

“Светли царе! Ето твоје сабље, а ево моје главе. Ја нисам дуго време имала од срца порода, пак сам се молила Богу да ми да да затрудним макар змију родила, и он ми да те затрудним, а кад доде време, роди се змија, и како се роди, побегне у траву и нестане је. Сад пошто је прошло двадесет година, змија доде к мени и посла ме к теби да просим у тебе за њу девојку.”

Цар се на то насмеја па јој реце:

“Дацу ја за твога сина девојку, ако нацини цуприју од мога двора до свога од бисера и драгога камења.”

Онда се мати врати куци не обзируци се, и како је ишла од царева двора, све се за њом цуприја градила од бисера и драгога камења до пред њезину куцу. Кад мати каже змији шта јој је цар рекао, онда јој она опет рекне:

“Иди мати сад да видиш хоће ли ми цар дати девојку, так шта ти год одговори, кад се вратиш, опет се не осврци до наше куце.”

Мати се опет подигне, и кад изиде пред цара, запита га, еда ли ће јој сад за сина дати девојку, а цар јој одговори:

“Ако твој син нацини дворе боље од мојих, дацу му девојку.”

Онда се мати врати куци и идуци путем није се освртала, а кад доде својој куци, а то место њезине куце двори бољи од царевих. Кад мати каже змији шта је цар рекао, онда јој змија опет рекне:

“Иди мати да видиш хоће ли ми цар сад дати девојку па шта цар рекао да рекао, кад од њега подеш не осврци се до наше куце.”

Кад мати доде пред цара она му каже да су у њена сина двори бољи од царевих и запита га хоће ли јој вец дати девојку, а цар јој одговори: “Ако твој син узима у своме двору свашта боље него што је у моме, дацу му девојку.”

Онда мати поде куци, и идуци није се освртала, а кад доде куци, али у њеној куци трипут боље него у царевом двору: све златни јелени, кошуте, тице, квоцке, пилици, зецови, све златно. Кад мати каже змији шта је цар рекао, змија јој рекне:

“Иди мати опет цару, те га питај хоће ли ми сад дати девојку.”

Кад мати отиде к цару и каже му да у двору њена сина има свашта боље него у његову, онда цар рекне својој кцери:

“Кцери моја! Теби сад ваља поци за ову змијицу, јер он свашта има боље од нас.”

Тако змијица скупи сватове и одведе цареву кцер те се венца с њоме. После некога времена змијина жена затрудни. Онда је стане питати мати, стану је питати сестре и сви њезини:

“Како ти са змијом остаде трудна?”

А она се није хтела издати, него је све говорила: “Тако ми је Бог дао те сам трудна остала.”

Најпосле узме је свекрва питати:

“Снахо моја, како је то? Како ти са змијом спаваш?”

Она се онда изда свекрви говореци:

“Мати моја! Он није змија, вец је он момак да лепшега нема. Свако вец он излази из оне змијиње кошуље, а ујутру се опет у њу завлаци.”

Кад мати змијина то цује, врло се обрадује и зажели видети свога сина кад изиде из змијиње кошуље, па запита снаху како би га могла видети, а снаха јој реце:

“Кад подемо легати, ја цу извадити кљуц из врата, па кад се стане скидати, онда цеш га видети кроз рупу.”

Кад мати тако види свога сина, онда стане мислити како би уцинила да он онаки остане до века. Једном реце снаси својој:

“Хајде, снахо, да ми његов свлак изгоримо: ја цу ужарити пец и у ватру га бацити нека изгори.”

А снаха јој одговори:

“Бојим се, мајко, да му што не буде.”

А мати реце:

“Не це њему бити ништа, него како га вруцина обузме, а ти узми хладне воде па га помало поливај док свлак не изгори.”

И тако се договоре, те мати ужари пец, па кад у веце изиде момак из змијиње коже и легне спавати, оне некако украду онај свлак па га баце у пец. Како свлак стане горети, одмах њега стане вруцина обузимати, а оне га све водом поливај и тако остане жив. А кад га попусти вруцина и прене се од сна, он осети смрад од свлака, па скоци на ноге и повице: “Шта урадисте да од Бога надете? Куда цу оваки?”

А мати и жена салете га:

“Па боље да си таки, и боље да си меду људима.

“И тако га једва утишају. Кад то цује таст његов, одмах му још за свога живота преда царство, и тако он постане цар, те је царовао сретно до свога века.









